ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γύρισε, κάποτε, στὸ σπίτι της. Θὰ ἤθελε νὰ βρεθῆ ἀμέσως μονάχη της. Ἀλλὰ ὑπάρχουν οἱ ὑπηρέτες, ἡ καμαριέρες, ἕνα σωρὸ κόσμος τελοσπάντων, ποὺ γυρίζει δῶ κι' ἐκεῖ—γιὰ τὴ δουλειὰ του—στὸ μέγαρό της μέσα...

Κ' εἶνε, καμμιὰ φορά, ὅλοι τους πανταχοῦ παρόντες κι' ἐνοχλητικοί... τόσο ἐνοχλητικοί!

—Καλά!... Καλά!... Ἀφῆστε με τώρα, μόνη!

Ἔτσι ἔλεγε στὸν καθέναν διαστικὰ ἡ Σουζέτ, μὰ δὲν κατώρθωνε ἀκόμη νὰ μείνη μόνη της: Πάντα κάποιος ἄλλος ἢ κάποια ἄλλη θὰ παρουσιαζόταν, γιὰ τὴ μιὰ δουλειὰ ἢ γιὰ τὴν ἄλλη...

Αἰσθανόταν κακοδιαθεσία, ἡ Σουζέτ. Δὲν θὰ δειπνοῦσε, ἢ τουλάχιστον θὰ δειπνοῦσε μόνη της κι' ἀποτραβηγμένη στὸ δωμάτιό της.., Οὔτε καὶ στὸ χορὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης—ποὺ δινόταν αὐτὴ τὴ βραδυὰ στὸ μέγαρό του—θὰ πήγαινε,..

Μὰ ἂν ἐρχόταν πιὸ νωρὶς ὁ Ἔδμος, ὁ σύζυγός της, καὶ ζητοῦσε νὰ τὴν δῆ;... Ἀχ, τί ἐνόχλησι, Θεέ μου!...

Ἅπλωσε νευρικὰ τὸ χέρι της καὶ κουδούνισε. Καὶ στὴν καμαριέρα της ποὺ παρουσιάστηκε, εἶπε:

—Ἂν ἔρθη ὁ κύριος ντὲ Νορβαζύ, πέστε του ὅτι δὲν ἐπέστρεψα ἀκόμη στὸ σπίτι!... Πέστε του ὅτι ἔμεινα στὴ δεσποινίδα Ἀβελέν, ἡ ὁποία εἶνε ἄρρωστη!

Ἡ καμαριέρα ὑποκλίθηκε παραξενεμένη κι' ἔκανε νὰ φύγη. Ἡ Σουζὲτ εἶδε τὸ παραξένεμά της καὶ κατάλαβε ὅτι ἡ πρόφασίς της αὐτὴ δὲν ἦταν εὐπρεπής..."Ω, βέβαια! Δὲν τῆς ἄρεσε καὶ τῆς ἴδιας τώρα, αὐτὴ ἡ πρόφασι ποὺ βρῆκε... Καὶ σταματῶντας τὴν καμαριέρα της, πρόσθεσε νευριασμένη:

—Μὴ λέτε τίποτα, γιὰ τὴ δεσποινίδα Ἀβελέν!... Πέστε ἁπλοῦστατα στὸν σύζυγό μου—ἂν μὲ ζητήση—ὅτι βγῆκα ἔξω καὶ δὲν ἐπέστρεψα ἀκόμη στὸ σπίτι!

Δὲν ἀντιλαμβανόταν ἡ φτωχή, στὴν ταραχή της, ὅτι διέτασσε τοὺς ἀνθρώπους της νὰ ποῦνε ἄθελά τους ψέμματα!

—"Ω, μὰ πηγαίνετε λοιπόν! εἶπε στὰ τελευταῖα ἡ Σουζέτ. Δὲν θέλω τ'ποτα ἄλλο!... Τίποτα ἄλλο δὲν χρειάζομαι... Ἀφῆστε με... Ἂν χρειαστῶ κάτι, θὰ κουδουνίσω!

Ἡ πόρτα ἔκλεισε κ' ἡ Σουζὲτ ἔμεινε μόνη της πειά. Καθισμένη στὴν πολυθρόνα, κύτταζε ἴσα μπροστά της, μὲ βλέμμα ἀφηρημένο, σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε τίποτα.

Ἦταν λοιπόν, ἀλήθεια!... Εἶχε σκύψει πρὸς τὸν Σουέν, ἐκεῖ στὸ θερμοκήπιο, πρὸ ὀλίγου... Εἶχε σκύψει πρὸς τὸν Σουὲν μ' ἐγκατάλειψι, συνεπαρμένη ἀπ' τὴν προσήλωσι τῆς σκέψεώς της πρὸς αὐτόν, χωρὶς ὡστόσο νὰ τὸν ἔχη ἀντιληφθῆ ὅτι βρισκόταν πλάι της καὶ γονατιστὸς κοντά της... Κι' ὅταν τὸν εἶδε τότε—ὦ, πόσο καλὰ τὸ θυμόταν αὐτό!—ὅταν τὸν εἶδε γονατιστὸν σχεδὸν ἐμπρός της, ἀμέσως συγκλονίστηκε ἡ ψυχή της, ἀπὸ ἄθελη συγκίνησι καὶ τοῦ ξεφώνισε σὰν τρελλή:

—Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ!... Δὲν σ' ἀγαπῶ!

Ναί, τοῦ φώναξε σὰν τρελλή: «Δὲν σ' ἀγαπῶ»!... Μά, τότε;... Γιατὶ αὐτὴ ἡ βαθειὰ συγκίνησί της καὶ πρὶν ἐκεῖ στὸ θερμοκήπιο καὶ τώρα ἐδῶ στὸ δωμάτιό της;

Τινάχηκε ὀρθὴ ξαφνικά, ἡ Σουζέτ... Τῆς ἦταν ἀνυπόφορη, αὐτὴ ἡ ψυχικὴ κατάστασί της... Ἄρχισε νὰ βηματίζη δῶ κι' ἐκεῖ στὸ δωμάτιό της, ἐκνευρισμένη, ταραγμένη....

Δὲν τολμοῦσε πειά, νὰ ψάξη στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της. Φοβόταν μήπως ἀντικρύση τρομερὰ πράγματα ἐκεῖ μέσα στὶς πιὸ ἀπόμερες γωνίες τοῦ ψυχικοῦ της κόσμου...

Κι' ὅμως, τάβλεπε!..

Καὶ τὰ αἰσθανόταν!...

Πόσο ἀηδιαστικὲς τῆς φαινόντουσαν, τώρα, ἐκεῖνες ἡ δικαιολογίες της καὶ ἡ προφάσεις της, τὶς ὁποῖες σχεδίαζε κάθε μέρα—ἐδῶ καὶ δυὸ-τρεῖς μῆνες—γιὰ νὰ ξεγελάη τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της!.., Ναί, δὲν ἦταν λοιπὸν ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐξαδέλφη της, ποὺ πήγαινε καὶ τὴν ἐπισκεπτόταν καθημερινὰ σχεδόν... Οὔτε καὶ τὴν τραβοῦσε, πρὸς τὸ μέγαρο τῆς δεσποινίδος Ἀβελέν, ἡ εὐχαρίστησις ὅτι θἄβλεπε ἐκεῖ τὸν μικρούλη ἐκεῖνον σύντροφό της, τῆς κοιλάδος τοῦ Νέκαρ!

Ὄχι!... Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖο πήγαινε νὰ δῆ τώρα—μὲ τὶς καθημερινὲς ἐπισκέψεις της στὴν Ἰσαυρίνα δὲν ἦταν ὁ μικρούλης Σουέν... Ὄχι!...

Ἦταν ἕνα νεαρὸ κι' ὤμορφο παλληκάρι, αὐτὸ ποὺ πήγαινε ἡ Σουζὲτ κάθε μέρα νὰ βλέπη:

Ἦταν ὁ κομψὸς καὶ νεαρὸς κόμης Σουὲν ντὲ Τσέλσι-Κάλιτς!

Κ' εἶχε σκύψει, ἄθελά της σχεδόν, πρὸς τὸ μέρος του ἡ Σουζέτ...

Καί...καὶ δὲν θἄφευγε, ὤ!.., δὲν θἄφευγε ἀπὸ κοντά του, ἂν Ἐκεῖνος ἤξερε νὰ τήν...κρατήση!

Φρίκη. Θεέ μου!... Φρίκη!... Ὄχι... Δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν ποτέ, αὐτό!.... Ποτὲ δὲν θἄπεφτε ἡ Σουζὲτ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κόμητος ντὲ Τσέλσι-Κάλιτς!... Ἀγαποῦσε τόσο πολύ, τὸν Ἔδμο της, τὸν σύζυγό της!... Καὶ φώναξε, ἀναστατωμένη κι' ἀγανακτισμένη, στὶς τύψεις της αὐτὲς καὶ στοὺς φόβους της αὐτούς:

—Ὄχι!... Ποτὲ δὲν θὰ γινόταν, αὐτό!... Ποτὲ δὲν θἄνοιωθα στὰ χείλη μου τὰ χείλη τοῦ Σουέν!... Μπᾶ!... Ἕνα παλληκαράκι τώρα, καὶ μόλις χθεσινὸ μωρό!... Μὰ τί μοῦρχεται λοιπὸν καὶ σκέπτομαι αὐτὰ τὰ τερατώδη πράγματα;... Ἐγώ, ποὺ τόσο ἀγαπῶ τὸν Ἔδμο μου!... Ἐγὼ ποὺ δὲν ἀγάπησα ποτέ, οὔτε καὶ θ' ἀγαπήσω ἄλλον ἀπ' τὸ σύζυγό μου!... Αὐτὰ τὰ δέκα τελευταῖα χρόνια ποὺ πέρασα καὶ περνῶ μαζύ του, εἶνε τόσο εὐτυχισμένα, τόσο γλυκά, τόσο ὡραῖα!... Θεέ μου, ποιὸς ἄλλος σύζυγος, ποιὸς ἄλλος ἄνδρας, εἶνε καλύτερός του;

Ἄλλωστε, ἦταν τιμία γυναῖκα, ἡ Σουζέτ... Καὶ νὰ μὴν ἀγαποῦσε ἀκόμη τὸν ἄνδρα της—ἄφησε ποὺ τὸν λάτρευε, τὸν ἀγαποῦσε βαθειά, Θεέ μου!—ποτέ της δὲν θὰ παραδεχόταν νὰ γλυστρήση σ' ἕνα ἀμαρτωλό, σ' ἕνα ἔνοχο διάβημα... Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν ἄλλες γυναῖκες, ἡ ὁποῖες παρασύρονται ἀπ' τοὺς ἐνόχους ρεμβασμοὺς των κ' ἡ ὁποῖες βρίσκουν θέλγητρα ἀκατανίκητα στὸν Πειρασμό...

Μὰ ἡ Σουζέτ, δὲν ἦταν ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες. Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὶς ἄλλες κοσμικὲς κυρίες τῆς κοινωνικῆς της θέσεως. Ποτέ της δὲν εἶχε «φλερτάρει», ἂν καὶ τὸ φλὲρτ ἦταν ἕνα ἀθῶο κι' ἀνεκτὸ παιχνίδι τῆς μόδας. Ἡ σκέψι, ὅτι μποροῦσε ποτὲ νὰ παραδοθῆ—ψυχικῶς ἢ σωματικῶς—σ' ἄλλον ἄνδρα ἐκτὸς ἀπ' τὸν σύζυγό της, τῆς φαινόταν σὰν ἕνας ἀσήκωτος, ἀπαίσιος ἐφιάλτης... Ἦταν, καὶ θὰ ἦταν πάντα της, ἡ ἄμεμπτη σύντροφος καὶ σύζυγος τοῦ κ. ντὲ Νορβαζύ, ἡ Σουζέτ...

Ναί, καὶ δὲν καυχόταν γι' αὐτὴ τὴν ἄσπιλη συζυγική πίστι της. Ἡ ἀρετή, ἡ κατάστασί της ὡς ἐναρέτου συζύγου καὶ γυναικός, τῆς ἦταν ἔμφυτη, ἀπαραίτητη καὶ τὴ θεωροῦσε σὰν κάτι τὸ φυσικώτατο γιὰ μιὰ γυναῖκα, σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο...

Καὶ γιὰ νὰ πάψη μιὰ μέρα νὰ εἶνε τιμία, θἄπρεπε ν' ἀναποδογυρίση ἀπ' τὰ θεμέλια ὁλόκληρος ὁ ὑγιής κ' εἰλικρινὴς ψυχικὸς κόσμος της... Θἄπρεπε ἡ Σουζέτ, νὰ πάψη ὁριστικὰ πειὰ νὰ εἶνε ἡ «Σουζέτ»!

Αὐτὲς ἡ σκέψεις της, ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ τὴν καταπραΰνουν...

Ἀσφαλῶς, εἶχε ἐξογκώσει ἡ ἴδια τὴ σημασία τῆς στιγμιαίας ἐκείνης ἀδυναμίας της. Δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ στενοχωρῆται γιὰ ἕνα τόσο ἀμήμαντο πρᾶγμα. Ἴσα-ἴσα, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ χαρακτῆρας της, ὁ τόσο ἔντιμος, εἰλικρινὴς κι' εὐθὺς—ἀλλὰ καὶ τόσο αὐστηρὸς—τὴν ἐ-

κανε νά θεωρῆ σάν ἔγκλημα σχεδόν, ἐκείνη τὴ μικροαδυναμία της, στὸ παγκάκι τοῦ θερμοκηπίου.

"Ενοιωθε κωλά τώρα, ἡ Σουζέτ, τί ἀκριβῶς συνέβαινε στὴν ψυχή της: Τὸν Σουέν αὐτόν, τὸν ἀγαποῦσε μὲ μιὰ ἀγάπη ἐντελῶς ἀθῶα κι' ἄμεμπτη... Τὸν ἀγαποῦσε, ὅπως μιὰ κυρία ἠλικιωμένη θ' ἀγαποῦσε ἕναν μικρὸν χαριτωμένο... Κι' ἔνοιωσε τότε τὴν ἐπθυμία—ἐκεῖ στὸ θερμοκήπιο—νὰ τὸν ἀγκαλιάση, ὅπως ὁ καθένας θ' ἀγκάλιαζε ἕνα συμπαθητικὸ καὶ πρόσχαρο μικρὸ παιδάκι...

"Επειτα...μέσα στὸ θερμοκήπιο... ἦταν τόσο θαρειά... τόσο μεθυστικὴ ἡ ἀτμόσφαιρα, ἀπ' τὰ πάμπολλα ἐκεῖ λουλούδια!

"Α, στὸ μέλλον δὲν θὰ ἐξέθετε πειὰ τὸν ἑαυτό της σὲ τέτοιες μικροαδυναμίες... 'Αδυναμίες μάλιστα, ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ φαντάζεται ὅτι δὲν ἀγαποῦσε πειὰ μὲ τὴν ἴδια πρώτη θέρμη τὸν ἀγαπημένο της "Εδμο...

Τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, τὸν κύριο ντὲ Νορβαζύ! Κ' ἦσαν, τόσον καιρὸ τώρα, τόσο πολὺ εὐτυχισμένοι, ὥστε ποτέ της δὲν θάπαυε νὰ τὸν ἀγαπάη!...

Καὶ ξαφνικὰ ἡ Σουζέτ, μὲ τὴν ἀγρία χαρὰ κάποιου ποὺ ξυπνάει ἀπὸ ὄνειρο ἀπαίσιο καὶ βεβαιώνεται πὼς ἦταν ὄνειρο μονάχα, ξεφώνισε:

—"Ω, ἤμουν τρελλή!... "Ημουν τρελλή!

"Ετρεξε τότε νὰ χτυπήση τὸ κουδοῦνι...

'Εκεῖνο ποὺ πρὸ παντὸς ἐνδιέφερε, ἦταν νὰ μὴν ξαναῖδῆ ποτέ της πειὰ τὸν κόμητα ντὲ Τσέλσι-Κάλιτς!... Πῶς, ὅμως, Νὰ παρακαλοῦσε τὴν ἐξαδέλφη 'Ισαυρίνα, νὰ μὴν τὸ δέχεται πειὰ στὸ μέγαρό της;... Ναί, μὰ θάπρεπε συγχρόνως νὰ τῆς δώση κι' ἐξηγήσεις σχετικές!...

"Ας εἶνε!.. 'Υπῆρχε κι' ἄλλο μέσον, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ὁριστικὰ ἀπ' τὸν Σουέν!

Καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι, σταθερά.

'Η καμαριέρα παρουσιάστηκε ἀμέσως.

—Δῶστε μου ὅ,τι χρειάζεται, γιὰ νὰ γράψω μιὰ ἐπιστολή! διέταξε ἡ Σουζέτ, μὲ γαλήνιο ὕφος.

Κι' ἔγραψε στὴν ἐξαδέλφη 'Ισαυρίνα, τὰ ἑξῆς: "Οτι ὁ σύζυγός της ἦταν ἀναγκασμένος νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ ἕνα πολύμηνο ταξεῖδι...ὅτι θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζύ του...ὅτι ἔφευγαν τόσο βιαστικά, ὥστε δὲν πρόφταινε νὰ πάη γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήση... κι' ὅτι θὰ τὴν ξανάβλεπε—μὲ τὸ καλὸ—κατὰ τὴν ἐπιστροφή τους, δηλαδὴ κατὰ τὸ φθινόπωρο.

Δὲν ἔγραψε ὅμως μόνον αὐτά, ἡ Σουζέτ. Πρόσθεσε μερικὲς—πολὺ ἐπιφυλακτικὲς καὶ πολὺ σοβαρὲς—ἀποχαιρετιστήριες φράσεις, καὶ γιὰ τὸν Σουέν... "Επρεπε νὰ εἶνε δικαία!... Μήπως ἔφταιγε ὁ Σουέν, γιὰ ὅ,τι συνέβη;... "Επρεπε λοιπόν, νὰ τὸν ἀποχαιρετήση κι' αὐτόν.

Μόλις ἔκλεισε τὸν φάκελλο ἡ Σουζέτ, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό της ἀπολύτως ἥσυχο. "Ω, ἦταν πολὺ ὡραία ἡ ἰδέα της: 'Η δεσποινὶς 'Αβελὲν ποτὲ δὲν ἔθγαινε ἀπ' τὸ σπίτι της... Οὔτε στὰ καταστήματα πήγαινε, οὔτε ἐπισκέψεις μ' ὁποιουσδήποτε ἄλλαζε... "Ετσι, ποτὲ της δὲν θὰ μάθαινε, ὅτι ἡ Σουζὲτ δὲν θὰ πήγαινε σὲ ταξεῖδι... Κ' ἦταν τόσο ἀγαθὴ κι' εὐκολόπιστη, ὥστε ποτέ της δὲν θὰ ὑπωψιαζόταν, ὅτι ἡ Σουζὲτ τῆς ἔγραφε ψευτιὲς κι' ὅτι ποτέ της δὲν ἔλειψε ἀπ' τὸ Παρίσι!

Κι' ὁ Σουέν;

"Ε, ὅσο γιὰ τὸν Σουέν, ἄς ἔκανε ὅ,τι ἤθελε κι' ἄς πίστευε ὅ,τι ἤθελε: Λίγο τὴν ἔνοιαζε!

Ξανασήμανε κι' ἡ καμαριέρα μπῆκε.

—Στεῖλτε αὐτὸ τὸ γράμμα στὴ δεσποινίδα 'Αβελέν... Πέστε στὸν ὑπηρέτη ποὺ θὰ τῆς τὸ πάη, νὰ μὴν περιμένη ἀπάντησι... Νὰ πῆ ὅτι βιάζεται νὰ ἐπιστρέψη, γιατὶ ἔχει νὰ ἑτοιμάση κάτι βαλίτσες τοῦ κυρίου ντὲ Νορβαζύ!... Κι' ἐσεῖς, φίλη μου, πηγαίνετε ἀμέσως τώρα, νὰ μοῦ ἑτοιμάσετε τὴν τελευταία τουαλέττα τοῦ χοροῦ, τὴν ὁποία μοῦφεραν πρίν!

Βέβαια... "Υστερα ἀπ' τὸ δεῖπνο, θὰ ντυνόταν ἡ Σουζέτ. Γιατὶ τάχα νὰ μὴν πάη στὸ χορὸ τοῦ 'Υπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης;... 'Ο κύριος ντὲ Νορβαζὺ τῆς εἶχε πῆ πὼς θὰ ρχόταν νὰ τὴν πάρη γιὰ κεῖ, μόλις θὰ ἐμπλέκε ἀπ' τὴν ὑποχρεωτικὴ συνάντησί του μὲ τοὺς φίλους του.

"Ετσι, τὰ τακτοποίησε ὅλα, ἡ Σουζέτ. Καμμιὰ ἀνησυχία δὲν φώλιαζε πειά, στὴν ψυχή της. Κι' ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, τῆς ἔμεινε τώρα μονάχα ἕνας ἀλαφρὸς πονοκέφαλος, ποὺ θὰ προερχόταν ἀσφαλῶς ἀπ' τὰ βαρειὰ ἐκεῖνα ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν τοῦ θερμοκηπίου...

Μόλις τὸν εἶδε, γονατιστὸν σχεδόν, μπρός της...

Κύλισαν ἡμέρες. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε φανῆ τόσο διψασμένη—γιὰ τὶς διασκεδάσεις τῆς κοσμικῆς ζωῆς—ἡ κυρία ντὲ Νορβαζύ, ὅσο τὶς τελευταῖες ἐκεῖνες ἡμέρες. Δὲν ἤθελε νάχη καμμιὰ ἐνοχλητικὴ ἀπασχόλησι. Τῆς ἐρχόντουσαν στὸ μυαλὸ χίλιες ἰδιοτροπίες, χίλια ὅσα καπρίτσια, σάν κι' ἐκεῖνα ποὺ εἶχε ὅταν ἦταν μικρούλα...

Ζήτησε νὰ πουλήση ὅλα τὰ ἀμάξια της καὶ τ' ἄλογά της, γιὰ ν' ἀγοράση καινούργια Κι' ὕστερα, ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες, μαζὺ μὲ τὸν "Εδμο της, καταγινόταν ἀκούραστα νὰ διαλέξη καὶ ν' ἀγοράση αὐτὰ τὰ καινούργια ἀμάξια κι' ἄλογα. "Υστερα θέλησε ν' ἀντικαταστήση ὁλόκληρη τὴν ἐπίπλωσι τοῦ μεγάρου της!... 'Αναστάτωσε τοὺς προμηθευτάς, διαλέγοντας μόνη της τὸ κάθε τι, συζητῶντας γιὰ τὴν τιμή του, διστάζοντας συχνὰ πυκνὰ καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκλογή της.

Καὶ τόσο κουραζόταν ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀσχολίες της, ὥστε τὸ βράδυ—κάθε βράδυ—παρακαλοῦσε τὸν κ. ντὲ Νορβαζὺ νὰ τὴν ἀφίνη μόνη της.

—Δὲν ἀντέχω πειά, ἀπ' τὴν κούρασι! τοῦλεγε ἐξαντλημένη. Δὲν μὲ βλέπεις;... Εἶμαι σὰν πτῶμα!... Κοιμοῦμαι σχεδὸν ὀρθή!

'Η καθεβραδυνὲς αὐτὲς ἀντιρρήσεις της κ' ἡ ἐξακολουθητικὴ καταπόνησί της σὲ τραχειὲς ἀσχολίες, ἀνάγκαζαν τὸν κ. ντὲ Νορβαζὺ νὰ δυσφορῆ κρυφὰ καὶ νὰ κυττάζη μὲ ἀήσυχο, λοξὸ βλέμμα ὑποψίας. "Εβλεπε ὅμως τὰ θαμπωμένα εἰλικρινῆ μάτια της, ἤξερε συγχρόνως πόση ἀπέραντη λατρεία ἔτρεφε γι' αὐτὸν ἡ γυναῖκα του καὶ καθησυχάζοντας ἐντελῶς τῆς ἔλεγε:

—Καλά, Σουζέτ... Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, μικρούλα μου Σουζέτ... 'Αναπαύσου καλά, γιὰ μοῦ ζεκουραστῆς!

"Οταν, τέλος, ἡ ἐγκατάστασις τῆς καινούργιας ἐπιπλώσεως τοῦ σπιτιοῦ τελείωσε, ἡ κυρία ντὲ Νορβαζὺ ἀποφάσισε νὰ δώση ἕναν χορό... ἕναν χορὸ ἀλησμόνητον ὅμως, ποὺ νὰ προξενοῦσε κατάπληξι, ἕναν χορὸ ποὺ νὰ ἦταν ὁ ὡραιότερος ἀπ' ὅσους εἶχε δώσει στὸ μέγαρό της ὡς τότε...

Κι' ἔγινε, ἡ δεξίωσι αὐτή. "Εγινε μιὰ τόσο λαμπρὰ δεξίωσι, ὥστε πραγματικὰ κατέπληξε τὴν ἀνωτάτη ἀριστοκρατία. "Ολα τὰ πιὸ διαλεχτὰ κοσμικὰ λουλούδια τοῦ Παρισιοῦ, ἔλαμψαν μέσα στὰ ἐκθαμβωτικὰ σαλόνια τῆς Σουζέτ, ἡ ὁποία ἦταν ἀπαράμιλλη—πιὸ ἐκθαμβωτικὴ ἀπ' ὅλες—σὲ χάρι, πολυτέλεια κι' ὡμορφιά: Θριάμβευε ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους της, σάν μιὰ Βασίλισσα-Νεράϊδα ἀνάμεσα στὴ θεϊκὴ ἀκολουθία της!

Σὲ μιὰ στιγμή, κι' ἐνῶ ἡ Σουζὲ περνοῦσε κοντὰ στὴν πόρτα τῆς μεγάλης αἰθούσης, ὁ χρυσοστόλιστος «μαϊτρ-ντ' 'Οτέλ» τοῦ μεγάρου της ἀνάγγειλε μ' ἐπίσημη φωνή:

—'Η Αὐτοῦ 'Εξοχότης, ὁ κύριος Κρίστιαν Μπαγιέσκο!

'Η Σουζὲτ στάθηκε, γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ τὸν καινούργιο αὐτὸν ἐπίσημο καλεσμένο της, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν τὴ στιγμὴ αὐτὴ. Ψηλὸς καὶ κοκκαλιάρης ὁ ἐξοχώτατος κύριος Μπαγιέσκο, ἦταν πρεσβευτὴς τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μυσίας στὸ Παρίσι.

'Υποκλίθηκε βαθειὰ μπρὸς στὴν οἰκοδέσποινα καὶ δείχνοντάς της ἕναν νέο πλάϊ του, τῆς εἶπε μὲ ἀβρότητα:

—Κυρία... Λαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ συστήσω στὴν εὐμένειά σας, τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴ 'Υψηλότητα τὸν κύριο κόμητα ντὲ Τσέλσι-Κάλιτς!

'Η Σουζέτ, κεραυνωμένη ἀπ' τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ ἀντίκρυσμα τοῦ Σουέν, κλονίστηκε. Στηρίχτηκε σὲ μιὰ πλαϊνή της πολυθρόνα, γιὰ νὰ μὴν κυλιστῆ στὸ πάτωμα. Καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὸν Σουέν, τὸν ὁποῖο ἔβλεπε ἀκατάπαυστα καὶ λοξὰ καὶ μὲ λαχτάρα κρυφή, ὡστόσο!

'Ο κ. Μπαγιέσκο πρόσθεσε:

—'Ο κύριος κόμης ντὲ Τσέλσι-Κάλιτς φεύγει αὔριο γιὰ τὴ Μυσία..., 'Η Μεγαλειότής του ὁ ἡγεμὼν μου, εὐαρεστήθηκε νὰ τοῦ ἀναθέση τὴ διοίκησι ἑνὸς συντάγματος ἐθελοντῶν... Κι' ἔτσι ὁ ὑψηλότατος κόμης, θὰ πολεμήση ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου, σ' ἕναν ἀγῶνα μας ἐναντίον ἰσχυροῦ ἐχθρικοῦ γειτονικοῦ κράτους!

Κι' ἐπειδὴ ἡ Σουζὲτ σιγοτρέμοντας, δὲν μποροῦσε ν' ἀποκριθῆ, ὁ ψηλόλιγνος διπλωμάτης πρόσθεσε μὲ βαθυτέρα ὑπόκλισι:

—Αὐριανὸς πολεμιστὴς ἡ ὑψηλότης του, μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν παρουσιάσω σὲ σᾶς, κυρία μου... Κι' ἀσφαλῶς, ἡ γνωριμία σας κ' ἡ βραδυὰ τὴν ὁποία θὰ περάση στὸ τόσο φιλόξενο μέγαρό σας, θ' ἀποτελοῦν τὶς γλυκύτερες ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς του!

'Ο πρεσβευτὴς ἔκανε καινούργια ὑπόκλισι. "Αφησε ὕστερα τὸ Σουέν κοντὰ στὴν κ. ντὲ Νορβαζὺ καὶ ὁ ἴδιος προχώρησε πρὸς τὴν αἴθουσα γιὰ ν' ἀλλάξη μερικοὺς χαιρετισμοὺς μὲ ἄλλους ἐκεῖ

γνωρίμους μου.

Ἡ Σουζὲτ εἶχε καθήσει τώρα σ' αὐτὴ τὴν πλαϊνή της πολυθρόνα. Τόσο πολὺ ἔτρεμαν τὰ πόδια της, ὥστε εἶχε φοβηθῆ μήπως πέση.

Κατώρθωσε ὡστόσο νὰ συγκρατήση κάπως τὴν ταραχή της σὲ λίγο. Καὶ χαμηλόφωνα, γοργά, δίχως νὰ κινῆ σχεδὸν τὰ χείλη της, καὶ δίχως νὰ κυττάζη στὸ πρόσωπο τὸν συνομιλητή της, τοῦ εἶπε:

—Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ κάνατε;.. Γιατὶ ἤρθατε;.. Τί ζητᾶτε ἐδῶ;... Ἔπρεπε ὡστόσο νὰ ἔχετε κατσλάβει πειὰ ὅτι δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ξαναΐδῶ!

Ἐκεῖνος δὲν τὴ διέκοψε. Ὅπως καὶ τώρα τῆς μιλοῦσε. Ἡ Σουζὲτ ἐξακολούθησε:

—Ἐλᾶτε λοιπόν!...Πέστε μου, γιατὶ ἤρθατε ἐδῶ;..Καὶ γρήγορα, γιατὶ μᾶς βλέπουν!

Τί νὰ φοβόταν ἄραγε, ἡ Σουζὲτ;... Τοὺς ἔβλεπαν; εἶπε;.. Μὰ ὄχι!... Ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἔβλεπαν ἀκόμη καὶ νὰ τοὺς παρατηροῦσαν καὶ νὰ τοὺς πρόσεχαν ἀκόμη οἱ ἄλλοι, τί σημασία εἶχε;.. Τί τὸ παράξενο θὰ ἦταν, νὰ μιλάη μιὰ οἰκοδέσποινα μ' ἕναν νέο, τὸν ὁποῖο μόλις τὴ στιγμὴ ἐκείνη τῆς σύστησε ἕνας ἀξιοσέβαστος καλεσμένος;...

Ὡστόσο, χωρὶς κ' ἡ ἴδια νὰ μπορῆ νὰ ἐξηγήση τὴν αἰτία τοῦ φόβου της, τρόμαζε ὅμως...

Ὁ Σουὲν ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται σιωπηλός... Κ' ἡ Σουζὲτ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ξαναρωτήση:

—Μὰ γιατὶ ἤρθατε, λοιπόν;

Μὲ τὴν παραπονιάρικη γλυκύτητα ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ ὑποφέρει, τραύλισε ὁ Σουέν;

—Γιὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω!

Ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι της ξαφνιασμένη καὶ τὸν περιεργάστηκε προσεχτικὰ καὶ μὲ κρυφὴ λαχτάρα. Ὑψηλὸς καὶ κομψὸς ὁ νεαρὸς κόμης, φοροῦσε τὴ στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὴ στολὴ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ κράτους τῆς Μυσίας... Ὤ, πόσο ὀνειρευτὰ τοῦ πήγαινε ἡ στολὴ αὐτή, Θεέ μου!

Ἡ Σουζὲτ λαχανιασμένη, ἔκλεισε τὰ μάτια της, Τ' ἄνοιξε καὶ τὰ μισόκλεισε σὰν σ' ἔκστασι κατόπν. Καὶ ψιθύρισε:

—Νὰ μ' ἀποχαιρετήσετε;

—Μάλιστα!

—Ναί, εἶν' ἀλήθεια!... τραύλισε τώρα ἡ Σουζέτ. Μοῦ τὸ εἶπε πρὸ ὀλίγου, ἡ ἐξοχότης του ὁ κ. Μαγιέσκο...Θὰ εἶστε ἀρχηγὸς συντάγματος ἐθελοντῶν !... Ὥστε, φεύγετε ἀπ' τὸ Παρίσι;... Πᾶτε νὰ πολεμήσετε;... Στὸ καλό!... Πηγαίνετε στὸ καλό!

Τοῦλεγε νὰ φύγη καὶ τῆς φαινόταν πὼς κάτι μάτωνε καὶ σπαραζόταν μέσα της. Χαμογελοῦσε ὅμως, γιατὶ εἶχε πλῆθος καλεσμένων... Κι' ἔτσι, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ χαμογελάη καὶ νὰ φαίνεται φαιδρὴ καὶ πρόσχαρη, ἀνάμεσα σ' ὅλο τὸ χαμπρὸ αὐτὸ πλῆθος, ποὺ τόσο τὴ θαύμαζε..

Ὁ Σουὲν δὲν κουνιόταν καθόλου ἀπ' τὴ θέσι του. Κ' ἡ Σουζὲτ ἔνοιωθε τὸ μαγνητικό του βλέμμα, καρφωμένο διαρκῶς ἀπάνω της...

Τῆς ψιθύρισε:

—Πρὶν φύγω γιὰ πάντα, πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω!

—Εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον, αὐτό! εἶπε ταραγμένη ἐκείνη.

—Πρέπει, κυρία!

Τῆς μιλοῦσε μὲ φωνὴ μελαγχολική, σιγαλή, ἀλλὰ σταθερὴ διαρκῶς.

—Ἔστω! ψιθύρισε μ' ὕφος ἐγκαρτερήσεως, ἡ Σουζέτ. Ἀφοῦ πρέπει, καθῆστε ἐδῶ κοντά μου καὶ μιλῆστε μου!... Προσέξτε ὅμως: Μὴ μὲ κυττάζετε ἔτσι, ὅπως μὲ κυττάζετε τώρα!...Ρίξτε τὸ βλέμμα σας ἀλλοῦ, μιλᾶτε μὲ ὕφος ἀδιάφορο καὶ φερθῆτε ἀπαράλλαχτα σὰν νὰ μιλοῦμε γιὰ τὸ χορὸ καὶ γιὰ τὶς τουαλέττες γύρω μας!

—Εὐχαριστῶ!... Θὰ συμμορφωθῶ! περιωρίστηκε ν' ἀπαντήση ὁ Σουέν.

Καὶ κάθησαν πλάϊ-πλάϊ, σ' ἕνα κοντινὸ ντιβάνι. Ἦσαν κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ἀνάμεσα στὸν θόρυβο καὶ στὸ πλῆθος...

Ἐκείνη ἔκρυβε μὲ τὴ βεντάλια της, τὴ βιαστικὴ ἀναπνοή τοῦ ταραγμένου στήθους της. Χαιρετοῦσε πότε-πότε καὶ μερικοὺς καλεσμένους της...

Ἐκεῖνος ἔσκυβε πρὸς τὸ μέρος της. Καὶ μὲ τὰ χεῖλη του σφιγμένα, μὲ φράσεις λαχανιασμένες, προσπαθῶντας μὲ ἄγριον ἀγῶνα νὰ φαίνεται ἀδιάφορος, τῆς ἔλεγε μὲ σπαραγμό:

—Παίζατε ἕνα σκληρὸ παιχνίδι, σ' ἐμένα τὸν δυστυχισμένο!.. Μήπως σᾶς ζήτησα ποτέ μου τίποτε;... Μήπως ἤλπιζα τίποτε, ἀπὸ σᾶς;...Ἂν ἡ δεσποινὶς Ἀβελὲν δὲν μὲ τραβοῦσε ἀναγκαστικὰ μαζύ της, ἀπάνω στὸ μέγαρό σας, δὲν θὰ μὲ βλέπατε ποτέ σας!... Ἤξερα ὅτι εἶστε παντρεμμένη καὶ θὰ σᾶς ἀγαποῦσα ἀπὸ μακρυά... Ναί, θὰ σᾶς ἀγαποῦσα δίχως νὰ τὸ μάθετε ποτέ σας, ἀπὸ μακρυά, μὲ τὰ μάτια μου διαρκῶς καρφωμένα στὰ παράθυρά σας... Αὐτὸ θὰ ἦταν γιὰ μενα—καὶ παρ' ὅλον τὸν πόνο μου—σὰν ἕνα εἶδος εὐτυχίας!...

...Καὶ θυμᾶστε ἀκόμη, κάτι;... Δὲν ἤμουν ἐγώ, ἐκεῖνος ποὺ ζήτησα νὰ σᾶς ξαναδῶ, ὕστερα ἀπ' τὴν πρώτη ἀναγκαστικὴ ἐπίσκεψή μου μὲ τὴν ἐξαδέλφη σας Ἰσαυρίνα!... Ὄχι!.. Μέσα στὰ σθησμένα ὄνειρά μου, εὕρισκα μιὰ παρηγοριά, μιὰ ἀνακούφισι, ζῶντας ἐκεῖ στὸν κῆπο ποὺ παίζατε, ὅταν ἤσαστε μικρή!... Δὲν πιστεύω νὰ ἐνωχλοῦσα κανέναν, φιλῶντας τὰ λουλούδια ποὺ μοῦ θύμιζαν ἐσᾶς, ἢ ἀναζητῶντας στὸν καθρέπτη τοῦ δωματίου σας τὴ γλυκειὰ ἀνάμνησι τῆς μορφῆς σας!...

...Ναί, κάποτε—ὁμολογῶ—μ' ἔπιασε κι' ἕνας θυμός... Θύμωσα ὅταν συλλογίστηκα ὅτι ἀγαπούσατε ἄλλον ἄνδρα κι' ὅτι ἀνήκατε σ' αὐτόν... Ἔνοιωθα τὴν κυριαρχικὴ ἀνάγκη νὰ προκαλέσω, μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε προσβολή, τὸν σύζυγό σας σὲ μονομαχία... Καὶ θὰ τὸν σκότωνα βέβαια, ἂν μᾶς ἔφερνε μιὰ μονομαχία ἀντιμετώπους καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι!...

...Ἀλλά...ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ταράξω τὴ γαλήνη τῆς εὐτυχίας σας καὶ τοῦ σπιτιοῦ σας... Καὶ δαγκανόμουν καὶ βασανιζόμουν μόνος μου καὶ βουβὰ καὶ συγκρατοῦσα αὐτὴ τὴ ζηλοτυπία μου καὶ τὸ μῖσος μου αὐτό, ἐναντίον τοῦ συζύγου σας.

Κ' εἶχα γιὰ μονάχους φίλους μου τὰ παληά, τὰ γερασμένα πουλιὰ τοῦ θερμοκηπίου, μὲ τὰ ὁποῖα παίζατε ἄλλοτε καὶ τὰ ὁποῖα εἶχε χαϊδέψει τὸ λατρευτό μου χέρι σας!...

...Τί ἤμουν ὡς τότε, κυρία;... Ἤμουν ἁπλῶς ἕνας δυστυχισμένος, ἕνας ἀπελπισμένος, ποὺ κατάπινε βουβὰ τὸν πόνο του, χωρὶς νὰ παραπονιέται... Καὶ μάλιστα, ἤμουν κι' εὐχαριστημένος, ποὺ δὲν πονοῦσα περισσότερο... Ἀλλά, ἤρθατε!

...Ναί, ἤρθατε ἐσεῖς!... Γιατί;... Ποιὸς σᾶς κάλεσε; Κ' ἤρθατε ἐπιτέλους τὴν πρώτη φορά, γιὰ νὰ δῆτε τὴν ἐξαδέλφη σας !... Ἀλλά, ὕστερα ;.... Γιατὶ ἐρχόσαστε κάθε μέρα;... Γιατὶ δὲν λείψατε ἀπὸ κεῖ, οὔτε μιὰ μέρα σχεδόν;...

...Καὶ τότε, σιγὰ-σιγά, συνήθισα πειὰ ὁ φτωχὸς ἐγώ, νὰ σᾶς βλέπω κάθε μέρα... Καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε σὲ τί οὐράνιες ἀγαλλιάσεις ξανοιγόταν ἡ ψυχή μου, ὅταν σᾶς ἔβλεπα νὰ ρχόσαστε!... Ξεπροβάλλατε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας τοῦ θερμοκηπίου κάθε μέρα, πάντα πιὸ ὥμορφη ἀπὸ χθές, πάντα πιὸ ζηλευτὴ κι' ἀξιολάτρευτη ἀπὸ χθές..Καὶ μοῦ ἁπλώνατε σὲ χειραψία τὸ ἀλαβάστρινο χέρι σας... Κι' ἐγὼ ὁ φτωχός, δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ σφίξω—ὅπως λαχταροῦσα—γιατὶ σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ εἶμαι πάντα φρόνιμος!... Ἀλλοίμονο!...

Στέναξε πονεμένα, ὁ Σουέν...

Ἔρριξε ὅμως γύρω του μιὰ γοργὴ ματιὰ κ' ὕστερα, πιὸ μελαγχολικά, πιὸ σιγαλά, ἐξακολούθησε νὰ λέη:

—Ἀλλοίμονο!... Δὲν ἔτρεφα καμμιὰ ἐλπίδα, ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἀνησυχήση... Ἤξερα πόσο ἤσαστε ἀγνὴ κ' ἤμουν εὐτυχής!... Ναί, τὸ πιστεύετε;... Ἤμουν εὐτυχής, γιατὶ ἤσαστε ἡ πιὸ ἐνάρετη ἀπ' ὅλες τὶς συζύγους τοῦ κόσμου... Σᾶς ἀγαποῦσα ἀκόμη πιὸ βαθειὰ κι' ἀγνὰ γιατὶ ἤξερα ὅτι δὲν θὰ μ' ἀγαπήσετε ποτέ σας!..

...Ἀλλά... σὲ τί σᾶς ἐμπόδιζε ἡ ἀρετή σας, νὰ εἶστε κάπως πιὸ ὑπλαχνικὴ ἀπέναντί μου;... Γιατὶ μοῦ στερήσατε τόσο ἀπότομα τὴ χαρὰ νὰ σᾶς βλέπω, ἀφοῦ πρῶτα μοῦ τὴ χορηγήσατε μονάχη σας;... Δὲν μπορούσατε νὰ μοῦ χαρίζετε ἐξακολουθητικὰ τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς βλέπω, ἀφοῦ ποτέ μου δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σᾶς δυσαρεστήσω στὸ παραμικρό;

...Ὄχι, ὅμως!... Φύγατε!... Καὶ φύγατε μάλιστα, δίχως νὰ γυρίσετε... Καὶ ποτὲ πειὰ δὲν θὰ σᾶς ξανάβλεπα, ἄν...ἂν ὕστερα ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς ἀπερίγραπτη ἀγωνία μου, δὲν ἔμπαινα ἀπόψε ἐδῶ, στὸ σπίτι σας τὸ ἴδιο, μὲ τὴν προστασία καὶ τὴν ἀνυποψίαστη βοήθεια ἑνὸς ξένου!...

(Ἀκολουθεῖ)

—Δὲν ἀντέχω πειὰ ἀπὸ τὴν κούρασι !... Ἔλεγε στὸν κ. ντὲ Νορβαζό.